

Stefaan Coucke ontdekte pas op 'latere leeftijd' het basketbal maar eens hij door de microbe was gebeten liet ze hem niet meer los. Nu zijn zoon Mathieu de stap naar de fanionploeg van Kortrijk Spurs heeft gezet, lijkt de cirkel rond. Zussen Danielle en Michelle, die zelf bergen werk verzetten bij de club, zitten nu al op de eerste rij om hun broer aan te moedigen. Vader Stefaan mag meer dan ooit trots zijn op zijn basketbalgezin.

Je was pas achttien toen je onze mooie sport ontdekte. Hoe werd je uiteindelijk zo'n laatbloeier?

Nu zou het wellicht onmogelijk zijn om op die leeftijd nog te starten, maar in de tijd kon dat nog. Ik speelde voetbal en op een dag speelden we op verplaatsing maar het regende nogal hard. We gingen in de sporthal binnen om te schuilen waar ze aan het basketten waren. Een oud-leraar sprak me op dat moment aan omdat ik toen al een grote gestalte had. Kort daarop ben ik beginnen te basketten. Het was dus puur toeval, het blijft een merkwaardig verhaal. Een echte jeugdopleiding heb ik nooit gehad, ik ben onmiddellijk kunnen starten bij de seniors. Eerst bij Waregem, waar mijn roots liggen, later Desselgem, Harelbeke en Torhout, om te eindigen bij Wikings.

Hoezeer heb je achteraf die jeugdopleiding gemist?

Ik heb dat gemis in mijn hele carrière meegedragen. Je kan dat niet wegcijferen. Ik had dan wel mijn gestalte mee en kon alles wat camoufleren onder de korf, maar nu is dat niet meer mogelijk. Mijn zoon is begonnen op 4 jaar, wat een groot verschil is, maar toen kon je dus later instappen. Ik heb mijn schade achteraf ingehaald en ook wat langer gespeeld. Ik heb tot vorig jaar gebasket, van mijn achttiende tot mijn vijftigste dus.

In hoeverre was je lengte een voordeel?

Ik was dan wel twee meter, een uitbinker was ik nooit. Ik heb tot in de vierde klasse gespeeld (nu tweede landelijke), maar was ook in alle provinciale reeksen actief. Ik heb altijd met veel plezier gespeeld, ik amuseerde me enorm. Mijn grootste talent was de rebound onder de korf. Toen was het spel in provinciale niet vergelijkbaar met dat van nu. Ik zou nu niet meer aan de bak komen omdat ik die belangrijke jeugdopleiding had gemist.

Terwijl je nog speelde voor Wikings, werd je bestuurslid van Kortrijk Sport.

Klopt, vijftien jaar geleden heb ik die stap gezet. Ik koos voor het bestuur van Kortrijk Sport omdat mijn zoon daar speelde. De stap was vrij snel gezet, daarna ging ik mee in het bestuur van de Spurs. Anno 2020 ben ik verantwoordelijk voor de logistiek.

Wat houdt die functie zoal in?

Bij de opstart van de fusieclub vorig jaar hadden we veel materiaal nodig omdat we in diverse zalen speelden. Gaande van de ballen waarmee gespeeld wordt tot de Ipads die we nodig hebben om het digitaal wedstrijdformulier in te vullen. Daarnaast moest ik ook de uitrusting vernieuwen, dat was een hele boterham. Ik kon gelukkig rekenen op het team kledij met Sofie Desmettre, Isabel Vandewalle en Nancy Vanhoecke die alles tot in de puntjes uitwerkten. Zonder hen zou het nooit gelukt zijn. Het is leuk met hen samenwerken.

Je staat garant voor de kledij van alle spelers en speelsters. Besef je eigenlijk hoeveel mensen dat zijn?

(lacht) Het is alleszins geen kleine taak, want we hebben dit seizoen 58 ploegen bij Kortrijk Spurs. Vorig seizoen al zorgde dat voor hectische taferelen. We moesten zorgen dat alle sponsors die Steph Adams aanbracht op de juiste uitrusting stonden. Chapeau trouwens dat Steph daar telkens in slaagt, zelfs in moeilijke coronatijden! Alles moest toen klaar zijn tegen 1 augustus. Dit seizoen zal het iets makkelijker zijn omdat de meeste ploegen al hun uitrustingen hebben en er maar kleine aanpassingen aan de tenues moeten gebeuren. Vorig jaar was de kledij een serieuze hap in het budget, maar gelukkig waren die kosten

eenmalig. We zijn nu voor een paar jaar vertrokken. Met de mensen van Sportswearadvisor uit Erpe-Mere hebben we een goeie samenwerking. Ze kozen voor het merk Field, maakten de uitrustingen en beheren ook de webshop.

Ook voor de facility ben je verantwoordelijk.

Ik moet dus ook zorgen dat alle zalen waar getraind en gespeeld wordt - het zijn er dit seizoen twaalf - in orde zijn. Alles moet in samenspraak met stad Kortrijk gebeuren. Ik doe hierbij een oproep aan alle spelers en trainers om zorg te dragen voor alle materiaal en infrastructuur. Er is nog te weinig respect voor dat alles. Dat wordt een werkpunt volgend seizoen. Er moet altijd iemand verantwoordelijk zijn voor het materiaal, want alles kost geld. De functie houdt ook in dat ik sleutelverantwoordelijke ben. Daarbij krijg ik gelukkig hulp van Marc Deloddere. We vormen een goed team.

Je sprak ook al van de webshop. Hoe staat het met de digitalisering van dat luik binnen de club?

De webshop hebben we vorig seizoen opgestart. De leden van de club kunnen daar verschillende zaken aankopen, van truien tot trainingspakken. Daarna worden de bestellingen thuis geleverd. Die service werkt perfect. Het aanbod werd ondertussen ook uitgebreid naar zomer- en winterkledij. Het is belangrijk dat iedereen in dezelfde outfit naar de wedstrijden komt, dat is het werk van David Raes die de branding van de club verzorgt. We kunnen teren op zijn ideeën en ontwerpen. Alles moet uniform, eenvoudig en herkenbaar zijn. Het is leuk dat iedereen mee stapt in dat verhaal. Het hele webshopverhaal is in volle groei. Zeker rond Sinterklaas en Nieuwjaar zien we toch een piek. Alles gebeurt dan wel online, voor de mensen die alles moeten klaar maken is het soms nodig een tandje bij te steken, er is altijd iemand welkom om het team te versterken.

We kunnen niet rond de Covid-pandemie. Hoe moeilijk is het om aan alle maatregelen te moeten voldoen? Zorgt dat voor druk en spanning?

Eind juli werd beslist om het basketseizoen later te starten. We volgen nauwgezet de richtlijnen voorgesteld door Basket Vlaanderen en de maatregelen opgelegd door de Veiligheidsraad en Stad Kortrijk. We zijn er constant mee bezig en communiceren hierover zo goed mogelijk naar alle clubleden. We kunnen nu alles verder in detail gaan voorbereiden. Doordat we zoveel ploegen hebben en ondermeer in de Lange Munte spelen waar nog andere sporten worden bedreven, is dat een gigantisch moeilijke puzzel om te leggen. We hebben al met enkele mensen van het volleybal en het handbal samen gezeten om te zien wat mogelijk is. Het is bang afwachten hoe het verder evolueert want de cijfers gaan de verkeerde kant uit. Wellicht gaan we een paar wedstrijden uitproberen om te zien hoe het loopt. We gaan iedereen goed moeten aansturen. Mondmaskers zijn sowieso verplicht in alle sporthallen. Anderzijds is het begrijpelijk maar vooral superjammer dat de cafetaria gesloten blijft, want dat blijft toch een van onze belangrijkste inkomsten.

De club wil graag ook zijn steentje bijdragen om de ecologische voetafdruk te verlagen? Hoe wil ze dat doen?

We zullen als club geen water PET-flessen meer gebruiken om die voetafdruk te verkleinen. Alle spelers zullen een herbruikbare drinkbus van de club krijgen. Die werden geschonken door DeX Ieper, dank zij ons bestuurslid Jacques Planckaert. Met dit project willen we ook het label van ecosportieve club binnenhalen.

Ook je kinderen zijn erg actief bij de club. Vertel!

Vooreerst is er mijn oudste dochter Michelle die bergen werk verzet binnen de club. Ze is verantwoordelijk voor de seniors waar ze scouting doet en de bijsturing van alles wat de fanion A en B betreft. Ze zit ook in de cel secretariaat waar ze achter de schermen belangrijk is. Als er iets is, helpt ze waar mogelijk. Mijn tweede dochter Danielle werkt in de cafetaria van De Lange Munte en tot slot is er mijn zoon Mathieu die er voor gezorgd heeft dat we zeer betrokken zijn in het basket. Hij is als jeugdspeler definitief opgenomen in de fanionploeg, het is nu aan hem om de volgende stap te zetten. Hij krijgt alvast de juiste kansen van de twee headcoaches Jeroen en Bert. Dank zij Mathieu zijn we er allemaal ingerold. Eerst als supporter, nadien namen we elk onze verantwoordelijkheid op. Tijdens het seizoen mag mijn vrouw lone dagelijks de basketgesprekken mee aanhoren, maar ze staat 200% achter wat wij allemaal doen. Dat is geen onbelangrijk gegeven in ons gezin, maar ze was wel blij dat er tijdens de lockdown eens niet over basket gesproken werd (lacht).

Hoe trots ben je als vader dat je zoon nu in de fanionploeg gaat spelen in tweede nationale?

Heel fier. Wat hij aan jeugdopleiding heeft gehad, is toch enorm. Hij doet het goed en hij werkt er hard voor. Hij is elke dag bezig om klaar te zijn voor de heropstart van de trainingen. Hij heeft het zelf gerealiseerd. Ik ben blij dat ik voor zijn team, de U21A, ook ploegverantwoordelijke mag zijn.

Op zich is dat geen meertaak. Ik doe het ook om de coach te helpen. Doordat ik er zelf ook tussen loop, ken ik ook veel mensen die ik kan warm maken om een zeker engagement tijdens events op te nemen.

Tot slot, iedereen kent je als Spekke. Vanwaar komt die bijnaam?

Toen ik 18 was, startte ik in vierde nationale bij Waregem. Ik zat vaak op de bank van de eerste en tweede ploeg. Telkens ik mee moest op verplaatsing, wist ik dat mijn speeltijd zou beperkt zijn. Daarom ging ik vaak op zoek naar een snoepwinkel waar ik dan mijn 'spekken' kocht. Dat zou nu natuurlijk niet meer kunnen. Op een bepaalde dag zei een van de coaches 'Spekke' toen ik op het veld mocht. Veel mensen uit het basket kennen die bijnaam nog altijd. Die is altijd gebleven. Het heeft dus niets met mijn familienaam te maken, zoals sommigen denken, maar met mijn voorliefde voor snoep (knipoog).

STEVEN VERHAMME.

07/2020